

ВПЛИВ РОМАНТИЧНИХ ТРАДИЦІЙ НА НІМЕЦЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ 1960-80-х рр.

Ванденко О. А.

старший викладач

Мелітопольський державний педагогічний університет
імені Богдана Хмельницького

У 1960 – 80-ті рр. в німецькій літературі намітилася тенденція до відродження, наслідування ідей, традицій, стилю доби романтизму, внаслідок цього вибудовується своєрідний діалог між двома епохами. Письменники знайшли спільні жанри, теми, мотиви, образи, настрої (змінити та оновити життя), які були співзвучними з сучасною атмосферою, вони програють минуле з метою удосконалення його в новому контексті. Наслідування добі романтизму простежується вже на жанровому рівні. Відомо, що на початку XIX ст. популярним був такий жанр як роман про митця. Письменники XX ст. обрали саме біографічний жанр для розкриття проблеми талановитої людини, в якому аналізується і осмислюється місце обдарованої особистості. Романтизм виник у кризовий період для Німеччини, звернення митців слова XX ст. до минулого своєї країни так само виникає у складний час, коли очікувані покращення в усіх сферах суспільства не відбуваються, з метою збагатити, удосконалити сучасне. Вони своїми творами змінюють уявлення про романтизм.

Творам Г. де Бройна «Життя Жан-Поля Фрідріха Ріхтера» [1], П. Гертлінга «Гельдерлін» [2] властиве романтичне спрямування, тобто у них наявні своєрідно змінені, ускладнені, перетворені ознаки цього стилю. Це проявляється не тільки у тому, що митці звернулися до образів відомих особистостей доби романтизму – виняткових людей, складних і суперечливих, а й на ідейно-естетичному рівні. Важливо, що сучасні літератори розкрили тему, яка була провідною у романтиків, – протистояння людини і суспільства. Крім того, герої творів захоплені ідеєю свободи особистості, але відчували беззахисність перед суспільством, у якому панували все ж таки гроші, несправедливість, тому, враховуючи умови, вони відчували себе розгубленими перед світом, простежується їх сум'яття, нездатність або навіть небажання ладнати з оточуючим світом, підлаштовуватися під нього (особливо це стосується образу Ф. Гельдерліна). Це люди-бунтівники, які здатні пристрасно кохати, не підкорюватися неписаним законам (правилам) суспільства, які прагнули розібратися у собі, створити свій власний світ і були приречені на самотність. Тобто, в основі кожного твору – романтичний герой, який критично ставиться до суспільства, відсторонюється від нього, незадоволений тогочасною дійсністю і собою, намагається знайти внутрішній спокій, займаючись творчістю, долаючи таким чином обмеженість повсякденного життя (бездуховність), нестачу моральних цінностей. Досягти своєї мети

допомагала митцям музика, у якій вони знаходили рівновагу, свободу творчості. Образ музики-мрійника, який протистоїть буденності і сенсом свого життя вбачає у мистецтві, розкрито у творі П. Герлінга. На відміну від романтиків, сучасники намагаються точно передати тогочасну дійсність, велика увага приділяється саме фактографічності, яка є однією з важливих ознак творів, ніж фікціональності, вигаданості.

Список літератури

1. Bruyn G. de. Das Leben des Jean Paul Friedrich Richter / G. de. Bruyn – Halle (Salle) : Mitteldeutscher Verlag, 1975. – 409 S.
2. Härtling P. Hölderlin / P. Härtling – München : Deutscher Taschenbuch Verlag, 1993. – 522 S.